

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 4Obdo/43/2018
Identifikačné číslo spisu: 6115222996
Dátum vydania rozhodnutia: 27.08.2019
Meno a priezvisko: JUDr. Gabriela Mederová
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2019:6115222996.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v spore žalobcu: JUDr. Otto Markech, kpt. Nálepku 336, Horná Streda, správca konkurznej podstaty úpadcu Peter Križan - Mäsko v konkurze, so sídlom Svätoplukova 1339, Bánovce nad Bebravou, IČO: 34 480 773 proti žalovanému: Slovenská pošta, a. s., so sídlom Partizánska cesta 9, Banská Bystrica, IČO: 36 631 124, zastúpenému Advokátskou kanceláriou Advokáti Heinrich, s. r. o., so sídlom Skautská 19, Nitra, o zaplatenie 5 134,36 eur s prísl., vedenom na Okresnom súde Banská Bystrica pod sp. zn. 64Cb/478/2015, o dovolaní žalovaného proti rozsudku Krajského súdu v Banskej Bystrici, č. k. 43Cob/122/2017-130 z 31. októbra 2017, takto

rozhodol:

I. Dovolanie o d m i e t a.

II. Žalobca m á voči žalovanému n á r o k na náhradu trov dovolacieho konania.

Odôvodnenie

1. Okresný súd Banská Bystrica (ďalej aj „súd prvej inštancie“ alebo „okresný súd“) rozsudkom, č. k. 64Cb/478/2015-93 zo 17. februára 2017 žalobu v časti o zaplatenie 2 333,80 eur s úrokom z omeškania vo výške 8,05% ročne z jednotlivých fakturovaných súm počnúc dňom omeškania až do zaplatenia zastavil (prvá výroková veta) a žalovanému uložil povinnosť zaplatiť sumu 5 134,36 eur spolu s úrokom z omeškania vo výške 8,05% ročne z jednotlivých fakturovaných súm počnúc dňom omeškania žalovaného (druhá výroková veta) a žalobcovi priznal proti žalovanému nárok na náhradu trov konania v rozsahu 37,50% (tretia výroková veta).

2. Z vykonaného dokazovania mal okresný súd za preukázané, že po odstúpení od kúpnej zmluvy uzavretej medzi predávajúcim Peter Križan - Mäsko so spoločnosťou CORTE, spol. s r. o. ako kupujúcim, sa obnovilo vlastníctvo úpadcu k nehnuteľnostiam, v ktorých sa nachádzajú nebytové priestory, v súvislosti s podnájomom ktorých sa žalobca domáha uvedeného nároku, čo vyplýva z rozsudku Okresného súdu Bánovce nad Bebravou, sp. zn. 5C/80/2011 z 11. 09. 2014 a Krajského súdu v Trenčíne 17Co/1151/2014 z 01. 07. 2015. Súd preto vyhodnotil stranami predloženú zmluvu, uzavretú dňa 06. 08. 2009 a označenú ako Zmluva o podnájme nebytových priestorov (ďalej len „Zmluva“), ako zmluvu o nájme nebytových

priestorov, nakoľko spĺňala všetky náležitosti takejto zmluvy, pričom v čase jej uzavretia bol subjekt označený ako nájomca v skutočnosti vlastníkom týchto priestorov. Keďže predložená zmluva spĺňala všetky potrebné náležitosti v zmysle § 3 zákona č. 116/1990 Z. z. o nájme a podnájme nebytových priestorov (ďalej len „zákon o nájme“), súd z nej vychádzal pri posúdení nároku žalobcu. Žalovaný preukázal, že dňa 28. 08. 2014, ako podnájomca, uzatvoril so spoločnosťou JFKonsulting, s. r. o., Bánovce nad Bebravou, ako nájomcom (prenajímateľom), podnájomnú zmluvu, predmetom ktorej boli totožné nebytové priestory. Žalovaný ako nájomca, resp. podnájomca, uzatvoril teda dve zmluvy s rovnakým predmetom nájmu, resp. podnájmu, v konaní však nebolo preukázané skončenie záväzkového vzťahu medzi stranami sporu založeného Zmluvou zo dňa 06. 08. 2009. Aj keď predmetné nehnuteľnosti a nebytový priestor boli zapísané do súpisu podstaty úpadcu CORTE, spol. s r. o. v konkurze, zápis majetku do súpisu podstaty nepredstavuje skutočnosť, ktorou by bez ďalšieho došlo k zániku akéhokoľvek pred zápisom vzniknutého zmluvného vzťahu týkajúceho sa zapísaného majetku a pokiaľ žalovaný nebytové priestory užíval na základe Zmluvy uzatvorenej so žalobcom, táto bola uzatvorená dňa 06. 08. 2009, teda ešte pred súpisom nehnuteľností do podstaty úpadcu CORTE, spol. s r. o. v konkurze. Žalovaný bol povinný uhradiť žalobcovi zmluvne dohodnuté nájomné aj za obdobie mesiaca október 2014, január 2015 až október 2015 a nepreukázal, že úhradu tohto nájomného vykonal. Zánik povinnosti žalovaného vo vzťahu k žalobcovi nepredstavuje ani plnenie tretej osobe (spoločnosti JFKonsulting, s. r. o.) a rovnako toto plnenie tretej osobe ani nezakladá nárok žalobcu domáhať sa vydania poskytnutého plnenia od tretej osoby. Pokiaľ sa žalovaný odvolával na uznesenie Okresného súdu Banská Bystrica, sp. zn. 1R/8/2009 zo dňa 09. 11. 2015, uvedené rozhodnutie bolo odvolacím súdom zrušené. Zároveň žalovaný nepreukázal, že podal návrh na Okresný súd Bánovce nad Bebravou na prijatie plnenia do úschovy, a teda nepreukázal ani, že by takýmto spôsobom došlo k splneniu jeho povinností za predmetné obdobie. Na základe zistenia, že na Okresnom súde Banská Bystrica prebiehajú v časti sporu, ktorá je predmetom tohto konania, aj iné skôr začaté konania, v tejto časti súd konanie zastavil (prvá výroková veta).

3. O odvolaní žalovaného podanom proti uvedenému rozhodnutiu súdu prvej inštancie v časti zaplatenia sumy 5 134,36 eur spolu s príslušenstvom rozhodol Krajský súd v Banskej Bystrici (ďalej aj „odvolací súd“ alebo „krajský súd“) rozsudkom, č. k. 43Cob/122/2017-130 z 31. októbra 2017 tak, že napadnutý rozsudok potvrdil a žalobcovi priznal nárok na náhradu trov odvolacieho konania v celom rozsahu. Odvolací súd potvrdil rozsudok okresného súdu ako vecne správny podľa § 387 ods. 1 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok (ďalej len „Civilný sporový poriadok“ alebo „C. s. p.“) a vo svojom odôvodnení uviedol, že okresný súd dostatočne zistil skutkový stav a zistené skutočnosti správne právne posúdil. Odvolací súd sa stotožnil so záverom súdu prvej inštancie, že žalovaný bol viazaný Zmluvou zo dňa 06. 08. 2009 so žalobcom a mal si byť preto vedomý, že nie je možné uzavrieť zmluvu o nájme alebo podnájme toho istého nebytového priestoru s dvoma rôznymi prenajímateľmi. Ak sa žalovaný domnieval, že žalobca ako prenajímateľ už nedisponuje právom k prenajatej nehnuteľnosti, mal možnosť podať výpoveď z nájmu, k čomu však nedošlo. Pokiaľ žalovaný uzavrel paralelne k zmluvnému vzťahu so žalobcom k tomu istému nebytovému priestoru aj ďalšiu nájomnú zmluvu, v ktorej sa tiež zaviazal na platenie služieb spojených s využívaním nebytového priestoru (správne má byť platenie mesačného nájomného - pozn. dovolacieho súdu), táto skutočnosť nemôže ísť na ťarchu žalobcu. Súd prvej inštancie preto podľa názoru odvolacieho súdu dospel k správne záveru, keď Zmluvu posudzoval podľa jej obsahu a nie podľa jej názvu. Žalobca svoj záväzok z uvedenej Zmluvy splnil, žalovanému umožnil užívať nebytový priestor od uzavretia Zmluvy, pričom žalovaný využíval aj služby spojené s užívaním tohto nebytového priestoru (dodávka tepla a vody). Žalovaný v konaní nepoprel, že by mu dodávka vody a tepla nebola riadne poskytovaná, nenamietal ani množstvo spotrebovaných energií a výšku ceny za tieto energie. Žalovaný je preto podľa odvolacieho súdu povinný splniť svoj záväzok zo Zmluvy a za spotrebované služby žalobcovi ako poskytovateľovi týchto služieb riadne zaplatiť. Vo vzťahu k tomu, že žalovaný sa necítil byť pasívne legitimovaný v spore, odvolací súd poukázal na to, že v čase vyhlásenia konkurzu prenajatá

nehnutelnosť nepatrila úpadcovi - spoločnosti CORTE, spol. s r. o., preto aj odkaz na § 67 ods. 1 písm. a/ zák. č. 7/2005 Z. z. o konkurze a reštrukturalizácii a o zmene a doplnení niektorých zákonov (ďalej len „ZKR“) je v tomto prípade irelevantný. Žalovaný je povinný zaplatiť za poskytnuté služby podľa platnej zmluvy, ktorú mal uzavretú so žalobcom a nie so spoločnosťou CORTE, spol. s r. o., právny vzťah žalovaného k uvedenej spoločnosti sa netýka právneho vzťahu žalovaného so žalobcom, založeného Zmluvou zo dňa 06. 08. 2009. Vzhľadom k uvedenému potvrdil rozsudok súdu prvej inštancie a úspešnému žalobcovi priznal nárok na náhradu trov odvolacieho konania.

4. Proti rozsudku odvolacieho súdu podal žalovaný (ďalej aj „dovolateľ“) dovolanie, nakoľko je presvedčený, že zo strany odvolacieho súdu došlo k nesprávnemu právnemu posúdeniu veci. Prípustnosť dovolania vyvodzoval z ustanovenia § 421 ods. 1 písm. a/ a b/ C. s. p. Vo vzťahu k namietanému dôvodu prípustnosti dovolania v zmysle § 421 ods. 1 písm. a/ C. s. p. namietal pasívnu legitímáciu žalovaného v konaní, akcentujúc neplatnosť Zmluvy zo 06. 08. 2009 v znení jej Dodatku č. 1 zo dňa 30. 09. 2011 (ďalej len „Dodatok č. 1“) z dôvodu, že v čase jej podpisu neexistovala platná nájomná zmluva v prospech žalobcu, resp. subjektu Peter Križan - Mäsko. Spoločnosť CORTE, spol. s r. o. ako vlastník predmetných nehnuteľností, odstúpila od nájomnej zmluvy zo dňa 01. 06. 2010, uzatvorenej so subjektom Peter Križan - Mäsko ako nájomníkom, listom zo dňa 31. 05. 2011. Týmto momentom podľa dovolateľa mali nastať akcesorické účinky vo vzťahu k podnájomnej Zmluve zo dňa 06. 08. 2009 tak, že táto Zmluva medzi subjektom Peter Križan - Mäsko a žalovaným k 31. 05. 2011 zanikla. Od 01. 06. 2011 preto žalobca nedisponuje právnym titulom, na základe ktorého by sa mohol domáhať žalovaného nároku. K akcesorickej povahe podnájomnej zmluvy poukázal na rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“), sp. zn. 6MCdo/21/2011. Na základe uvedeného aj následné uzatvorenie Dodatku č. 1 k Zmluve je podľa jeho názoru bez právneho významu, pretože nie je možné uzatvárať dodatok k podnájomnej zmluve, ktorá už predtým zanikla. Subjekt Peter Križan - Mäsko sa ešte aj v roku 2011 považoval stále za nájomcu a nie za vlastníka, preto závery súdov o tom, že Zmluva zo 06. 08. 2009 je zmluvou nájomnou a nie podnájomnou, sú podľa dovolateľa nesprávne. Navyše údaj o práve k nehnuteľnosti, zapísanom v katastri nehnuteľností v čase užívania predmetnej nehnuteľnosti, bol údajom v tom čase záväzným pre tretie osoby, a teda aj pre samotného žalovaného, s poukazom na rozhodnutie najvyššieho súdu, sp. zn. 1MPbdoV/11/2009 (správne má byť, sp. zn. 1MOBdoV/11/2009 - pozn. dovolacieho súdu), zaoberajúcim sa hodnovernosťou a záväznosťou údajov uvedených v katastri nehnuteľností. Ak sa rozhodnutím súdu o určení vlastníctva k predmetnej nehnuteľnosti preukázal opak a súd rozhodol, že vlastnícke právo zapísané od roku 2006 do roku 2015 nepatrilo spoločnosti CORTE, spol. s r. o., ale subjektu Peter Križan - Mäsko, týmto rozhodnutím bola hodnovernosť zapísaných údajov v katastri nehnuteľností vyvrátená. Právoplatnosťou tohto rozhodnutia začala plynúť subjektu Peter Križan - Mäsko lehota na podanie žalobného návrhu voči spoločnosti CORTE, spol. s r. o., ktorá sa týmto spôsobom bezdôvodne obohatila na úkor subjektu Peter Križan - Mäsko tým, že prenajímala tretím osobám nehnuteľnosť, ku ktorej nemala vlastnícke právo, pričom poukázal na rozhodnutie najvyššieho súdu, sp. zn. 2Cdo/92/2010, týkajúceho sa podstaty vydania bezdôvodného obohatenia. Na základe uvedenej argumentácie a odkazov na rozhodovaciu prax najvyššieho súdu podľa dovolateľa vyplýva, že napádané rozhodnutie odvolacieho súdu zakladá prípustnosť dovolania v zmysle § 421 ods. 1 písm. a/ C. s. p., keď rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu. Zároveň namietal, že subjekt Peter Križan - Mäsko sa mal aktívne domáhať ochrany svojho vlastníckeho práva hneď po tom, čo odstúpil od kúpnej zmluvy so spoločnosťou CORTE, spol. s r. o. (rok 2006) a nie až v roku 2011 a keď tak neurobil, všetky právne úkony majú byť na ťarchu jeho a nie žalovaného, ktorý po celé obdobie užívania predmetnej nehnuteľnosti riadne platil úhrady buď do súdnej úschovy alebo osobám, ktoré podľa neho v danom čase dostatočným spôsobom preukázali dôvody, prečo by mali tieto úhrady prijať. Súdom akceptovaný stav, že hoci v čase nájmu žalovaným tretia osoba

(Peter Križan - Mäsko) nebola zapísaná na LV a nemala žiaden právny titul na prijímanie platieb od užívateľa danej nehnuteľnosti, mala nárok na úhradu nájomného, pretože rozhodnutím súdu o určení vlastníckeho práva z 01. 07. 2015 sa judikovalo, že táto tretia osoba mala vlastnícke právo k tejto nehnuteľnosti a nie osoba zapísaná na LV v rozhodnom období, je podľa dovolateľa nesprávny. Úhrada nájmu za celé obdobie užívania nehnuteľnosti žalovaným, uzatváranie nájomných a podnájomných zmlúv na základe výziev jednotlivých strán, ako aj vyhoviecie rozhodnutia konkurzného súdu, skladanie finančnej hotovosti do súdnej úschovy, výzvy na predloženie stanoviska k vlastníctvu nehnuteľnosti, adresované

tak spoločnosti CORTE, spol. s r. o., ako aj subjektu Peter Križan - Mäsko, osobné rokovania za účasti právneho zástupcu Petra Križana a pod., jednoznačne podľa dovolateľa preukazujú konanie žalovaného s odbornou starostlivosťou a uhrádzanie platieb v dobrej viere osobám, ktoré sa za tieto oprávnené osoby vydávali. Odôvodnenie napádaného rozhodnutia je preto podľa žalovaného absolútne nesprávne, keď nie je možné, aby na to isté plnenie bola jedna osoba zaviazaná dvakrát. Plnením povinnosti oprávnenému subjektu povinnosť dlžníka zaniká. Zároveň dovolateľ namietal, že odvolací súd posudzoval úplne iné rozhodnutie Okresného súdu Banská Bystrica, keď predmetom tohto konania bola úhrada nájomného a nie akýchsi služieb s nájmom súvisiacich (body 24-26 a 29 napádaného rozhodnutia odvolacieho súdu), a preto

je odôvodnenie nepreskúmateľné, zmätočné a neposkytuje jasný logický záver a postoj, ktorým by odvolací súd odôvodnil svoje rozhodnutie.

5. Prípustnosť dovolania podľa § 421 ods. 1 písm. b/ C. s. p., resp. podľa § 421 ods. 1 písm. a/ C. s. p. odôvodnil tým, že uznesením, sp. zn. 1R/8/2009 z 29. 04. 2014 konkurzný súd uložil správcovi konkurznej podstaty (ďalej len „SKP“) spoločnosti CORTE, spol. s r. o.

pokyn na uzavretie nájomnej zmluvy na prenájom nehnuteľnosti evidovanej na LV č. 1351, teda nehnuteľnosti, ktorú užíval žalovaný. Pokiaľ teda existovalo právoplatné rozhodnutie súdu, ktoré je záväzné pre každého, žalovaný mal za to, že oprávnenie prenajať nehnuteľnosť mala v danom čase spoločnosť CORTE, spol. s r. o., resp. JFKonsulting, s. r. o. a nie žalobca. Podľa dovolateľa nie je v súlade s právom žalovaného na spravodlivý súdny proces, aby súdy neprihliadli na túto okolnosť a rozhodovali v rozpore s týmto rozhodnutím, pretože takýto postup je v rozpore aj so zárukou právnej istoty. Zároveň poukázal na rozhodnutie najvyššieho súdu, sp. zn. 3Obo/39/2009, ktoré uvádza, že právoplatné rozhodnutia súdov v iných konaniach (napr. konkurznom) sú záväzné pre každého, pričom práve záväznosť a nezmeniteľnosť rozhodnutia, ktoré nadobudlo právoplatnosť, je jednou zo záruk právnej istoty a analogicky poukázal na rozhodnutie Ústavného súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“),

sp. zn. I. ÚS 549/2015. Ani súd prvej inštancie, ani odvolací súd sa podľa dovolateľa nevysporiadali so skutkovým stavom, že právoplatné rozhodnutie určilo, kto má prijímať platby za nájomné (nie kto je vlastníkom nehnuteľnosti) a že žalovaný dodržiaval právoplatné rozhodnutie súdu, ani sa nevysporiadali s právnymi závermi vyplývajúcimi z takéhoto skutkového stavu, a teda, že žalovaný splnil svoju povinnosť uhradiť platbu za užívanie nehnuteľnosti v tom čase ustanovenému subjektu, čím jeho povinnosť platiť zanikla.

Na základe uvedenej argumentácie podľa žalovaného vyplýva, že napádané rozhodnutie odvolacieho súdu zakladá prípustnosť dovolania aj v zmysle § 421 ods. 1 písm. a/ C. s. p., keď rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe odvolacieho súdu.

6. Napokon k argumentácii existencie prípustnosti dovolania podľa § 421 ods. 1

písm. b/ C. s. p. dovolateľ uviedol, že predmetná nehnuteľnosť bola ako prvá zapísaná

do konkurznej podstaty úpadcu spoločnosti CORTE, spol. s r. o. a keďže práva a povinnosti spojené so súpisom majetku do konkurznej podstaty svedčia tomu správcovi konkurznej podstaty, ktorý majetok spísal ako prvý, tento je oprávnený vec držať, užívať a používať

jej plody a úžitky (napr. ju prenajímať a inkasovať nájomné), a to bez ohľadu na to, či je úpadca vlastníkom veci (R 27/2003, rozsudok Okresného súdu Trnava, sp. zn. 18C/65/2012, Krajského súdu Trnava, sp. zn. 23Co/218/2012, rozsudok Najvyššieho súdu Českej republiky, sp. zn. 29Cod/2086/2000). Rozhodnutie súdu o určení vlastníckeho práva žalobcu nie je takou právnou skutočnosťou, ktorá by sama o sebe mala za následok vylúčenie tejto veci zo súpisu majetku patriaceho

do konkurznej podstaty (R 52/1998). Za existencie uvedenej zásady priority, pokiaľ správca konkurznej podstaty úpadcu je aj v priebehu sporu o vylúčenie veci zo súpisu majetku konkurznej podstaty oprávnený vec držať, užívať a používať jej plody a úžitky (vrátane nájomného), tak žalovaný, ktorý takéto nájomné uhradil, splnil svoju povinnosť. Súd sa v predmetnej právnej veci nevysporiadali so zásadou priority, preto sú ich rozhodnutia nesprávne. Na základe uvedenej argumentácie dovolateľa, ako aj uvedených odkazov

na rozhodovaciu prax súdov Slovenskej republiky vyplýva, že napádané rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu, resp. ide o otázku, ktorá v takejto špecifikácii ešte nebola dovolacím súdom vyriešená

7. Žalobca v písomnom vyjadrení k dovolaniu uviedol, že žalovaný už v obdobnom spore totožných strán s totožným predmetom sporu, len s odlišnou žalovanou sumou

(705,-Eur), podal dovolanie proti rozsudku Krajského súdu Banská Bystrica, sp. zn. 43Cob/40/2016, ktoré dovolací súd v konaní, sp. zn. 2Obdo/71/2016 uznesením z 12. 10. 2017 odmietol. Z uvedeného dôvodu sa odvolací súd neodklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu, preto použitie § 421 ods. 1 písm. a/ C. s. p. sa javí ako nedôvodné. V rozhodovacej praxi dovolacieho súdu už bola vyriešená právna otázka, o ktorej riešenie

sa oprel odvolací súd, keď použil výsledky dovolacieho konania, sp. zn. 2Obdo/71/2016, a preto má žalobca za to, že použitie dovolacieho dôvodu podľa § 421 ods. 1 písm. b/ C. s. p. je nenáležité. Z uvedených dôvodov navrhol dovolanie odmietnuť.

8. Najvyšší súd ako súd dovolací (podľa § 35 C. s. p.) po zistení, že dovolanie podala včas strana sporu, v neprospech ktorej bolo napadnuté rozhodnutie vydané (§ 424 C. s. p), zastúpená advokátom (§ 429 ods. 1 C. s. p.), bez nariadenia pojednávania (§ 443 C. s. p.) dospel k záveru, že tento mimoriadny opravný prostriedok je potrebné odmietnuť.

9. Na stručné odôvodnenie (§ 451 ods. 3 C. s. p.) dovolací súd uvádza, že podľa ustanovenia § 428 C. s. p. musí dovolateľ v dovolaní popri všeobecných náležitostiach podania uviesť, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda,

z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh).

10. Podľa ustanovenia § 419 C. s. p., proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa.

11. Podľa § 421 ods. 1 C. s. p., dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu, b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

12. Podľa § 432 ods. 1, 2 C. s. p., dovolanie prípustné podľa § 421 možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci. Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia.

13. Vychádzajúc z citovaných zákonných ustanovení je zrejmé, že na to, aby sa mohol dovolací súd zaoberať dovolaním, musia byť splnené predpoklady prípustnosti dovolania vyplývajúce z ustanovenia § 421 C. s. p. a tiež podmienky dovolacieho konania, t. j. okrem iného, aby dovolanie bolo odôvodnené dovolacími dôvodmi, aby išlo o prípustné dovolacie dôvody a aby tieto dôvody boli vymedzené spôsobom uvedeným v § 431 až § 435 C. s. p.

14. Dovolací súd si plne uvedomuje, že by bolo v rozpore s princípmi spravodlivého procesu, pokiaľ by sa pri posudzovaní náležitostí dovolania uplatňoval prílišný formalizmus alebo nadmerný tlak na

dopĺňanie takých náležitostí dovolania, ktoré nemajú oporu v zákone, alebo idú nad rámec zákona. V rozpore s týmito princípmi ale nie je prístup majúci na zreteli, že ustanovenia Civilného sporového poriadku vyžadujú istú mieru nielen obsahového, ale aj formálneho vyjadrenia dôvodov, z ktorých procesná strana vyvodzuje prípustnosť svojho dovolania. Najvyšší súd zastáva názor, podľa ktorého ak nemá dovolanie vykazovať nedostatky, ktoré v konečnom dôsledku vedú k jeho odmietnutiu, je (procesnou) povinnosťou strany vysvetliť v dovolaní, z čoho vyvodzuje prípustnosť dovolania a označiť v dovolaní náležitým spôsobom dovolací dôvod (porovnaj uznesenie, sp. zn. 1VCdo/2/2017 z 19. apríla 2017). V prípade dovolania, v ktorom absentuje uvedené vymedzenie, súd nevyvíja procesnú iniciatívu smerujúcu k doplneniu dovolania; jediný prípad, v ktorom súd výnimočne vedie dovolateľa k tomu, aby svoje dovolanie niečím doplnil alebo nedostatok niečoho v dovolacom konaní odstránil, vyplýva totiž z ustanovenia § 436 ods. 1 C. s. p. (v tejto súvislosti vid' aj uznesenie najvyššieho súdu, sp. zn. 3Cdo/74/2017).

15. Dovolací súd je teda povinný pracovať s takým dovolaním, aké podala strana a nie je možné vyzývať dovolateľa na odstránenie vád dovolania. Tento prístup súvisí s dôsledným zachovávaním dispozičného princípu a princípu právnej istoty, ako aj procesnej zodpovednosti strán za ochranu svojich práv. Odstraňovanie nedostatkov rozhodnutia a konania jemu predchádzajúceho prostredníctvom (mimoriadnych) opravných prostriedkov je výlučne v dispozícii strán sporu. Zákon predpokladá, že advokát/vysokoškolsky vzdelaná osoba v odbore právo je subjektom, ktorého odborné znalosti a schopnosti majú kvalifikovaným dovolaním prispieť k rýchlemu, hospodárnemu a plynulému priebehu dovolacieho konania. Uvedené vyplýva aj z čl. 11 ods. 3 Základných princípov, na ktorých je Civilný sporový poriadok postavený a podľa ktorého, kto sa verejne hlási k určitej profesijnej odbornosti, považuje sa za schopného konať s náležitou znalosťou vecí spojenou s touto odbornosťou. To znamená, že úkony realizované takouto osobou majú obsahovať všetky zákonom ustanovené náležitosti úkonov (obdobne aj uznesenie najvyššieho súdu, sp. zn. 4Obdo/58/2018 a 4Obdo/30/2018).

16. Vychádzajúc z obsahu dovolania dovolateľ odvodzoval prípustnosť podaného dovolania z ustanovenia § 421 ods. 1 písm. a/ a b/ C. s. p. Pre dovolanie prípustné podľa § 421 C. s. p. platí, že ho možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci. Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia.

17. K bližšiemu vymedzeniu dovolacieho dôvodu pri namietanom odklone od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu dovolací súd poukazuje na rozhodnutie najvyššieho súdu, sp. zn. 3Obdo/42/2018 uverejnené v Zbierke stanovísk Najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky pod R 83/2018, ktorého právna veta znie: „Ak dovolateľ odôvodnil prípustnosť dovolania odklonom od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu podľa ustanovenia § 421 ods. 1 písm. a/ Civilného sporového poriadku, potom je povinný v dovolaní výslovne uviesť právne posúdenie odvolacieho súdu, ktoré považuje za nesprávne, konkretizovať, ako mal odvolací súd právnu otázku správne vyriešiť a zároveň musí špecifikovať ustálenú rozhodovaciu prax dovolacieho súdu, od ktorej sa mal podľa jeho názoru odvolací súd pri svojom rozhodovaní odkloniť.“ Pokiaľ dovolateľ, kvalifikovane zastúpený advokátom, pri vymedzení dovolacieho dôvodu podľa § 432 C. s. p. nesplní všetky uvedené kumulatívne podmienky, nemôže dovolací súd pristúpiť k skúmaniu prípustnosti (a následne dôvodnosti) podaného dovolania. Ak tieto podmienky splnené nie sú, dovolací súd musí dovolanie v tejto časti odmietnuť podľa ustanovenia § 447 písm. f/ C. s. p.

18. Pre všetky tri procesné situácie, v ktorých § 421 ods. 1 C. s. p. pripúšťa dovolanie, má mimoriadny význam obsah pojmu „právna otázka“, a to, ako dovolateľ túto otázku zdefinuje a špecifikuje v dovolaní. Otázkou relevantnou z hľadiska § 421 ods. 1 C. s. p. môže byť pritom len otázka právna (teda v žiadnom prípade nie skutková otázka). Zo zákonodarcom zvolenej formulácie tohto ustanovenia vyplýva, že môže ísť tak o otázku hmotnoprávnu (ktorá sa odvíja od interpretácie napríklad Občianskeho zákonníka, Obchodného zákonníka, Zákonníka práce, Zákona o rodine a pod.), ako aj o otázku procesnoprávnu, ktorej riešenie záviselo na aplikácii a

interpretácii procesných ustanovení (pozri napr. uznesenie najvyššieho súdu, sp. zn. 3Cdo/158/2017).

19. Dovolateľ videl dovolací dôvod uvedený v § 421 ods. 1 písm. a/ C. s. p. v nedostatku svojej pasívnej legitímácie, poukazujúc na rozhodovaciu prax všeobecných súdov, napr. Okresného súdu Žilina, sp. zn. 20Cb/311/2009, ako i najvyššieho súdu, sp. zn. 6MCdo/21/2011 a sp. zn. 1MObdov/11/2009, týkajúcu sa vzťahu nájomnej a podnájomnej zmluvy a hodnovernosti a záväznosti údajov katastra nehnuteľností.

20. Vychádzajúc z vyššie uvedených teoretických úvah dovolací súd dospel k záveru, že dovolateľom nastolená otázka nie je takou dovolacou otázkou, akú má na mysli ustanovenie § 421 ods. 1 písm. a/ C. s. p. Právnym posúdením je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a na zistený skutkový stav aplikuje konkrétnu právnu normu. O nesprávnu aplikáciu právnych predpisov ide vtedy, ak súd nepoužil správny právny predpis alebo ak síce aplikoval správny právny predpis, nesprávne ho ale interpretoval, alebo ak zo správnych skutkových záverov vyvodil nesprávne právne závery. Podľa obsahu dovolania dovolateľ považoval za nesprávny záver odvolacieho súdu, týkajúci sa (ne)existencie jeho pasívnej legitímácie, a to najmä z dôvodu nesprávneho vyhodnotenia skutkového stavu súdom. Tento záver odvolacieho súdu ale nebol výsledkom aplikácie či interpretácie konkrétneho ustanovenia právneho predpisu, ale bol výsledkom procesu komplexného vyhodnotenia skutkových okolností prejednávanej veci, ktoré v konaní vyšli najavo a ktoré v rámci zásady voľného hodnotenia dôkazov odvolací súd viedli k prijatiu tohto rozhodnutia. Pokiaľ dovolateľ s týmto právnym názorom nesúhlasí a poukazuje na to, že súdom akceptovaný stav v dovolaní napádanom rozhodnutí ohľadne vyhodnotenia skutočnosti, ktorá osoba mala v danom čase nárok na úhradu nájomného, je nesprávny, ide podľa názoru dovolacieho súdu o polemiku dovolateľa s právnym názorom odvolacieho súdu či kritiku toho, ako odvolací súd pristupoval k riešeniu komplexnej otázky, voči ktorému subjektu má žalobca nárok na úhradu nájomného, čo významovo nezodpovedá kritériu uvedenému v § 421 ods. 1 písm. a/ C. s. p.

21. Dovolateľ v dovolaní nevymedzil právnu otázku, od ktorej záviselo rozhodnutie odvolacieho súdu a následne malo zakladať nesprávne právne posúdenie veci. Bez uvedeného nemôže najvyšší súd pristúpiť k posúdeniu prípustnosti dovolania a v súvislosti s tým „suplovať“ aktivitu dovolateľa. Na základe uvedeného bolo bez právneho významu, aby dovolací súd skúmal dovolateľom označené rozhodnutia súdov. Je tak nepochybné, že v dovolaní žalovaného absentuje zákonom požadovaná náležitosť - dovolací dôvod v ňom nie je vymedzený spôsobom uvedeným v § 432 C. s. p. Absenciu uvedeného považuje C. s. p. za dôvod pre odmietnutie dovolania pre neprípustnosť.

22. Rovnako tak aj právna otázka relevantná podľa § 421 ods. 1 písm. b/ C. s. p. musí byť procesnou stranou v dovolaní vymedzená jasným, určitým a zrozumiteľným spôsobom, ktorý umožňuje posúdiť prípustnosť dovolania. Žalovaný v tomto prípade však dovolaním právnu otázku, o ktorej tvrdí, že ešte nebola dovolacím súdom vyriešená, nešpecifikoval (keď len poukázal na niektoré podľa neho mylné právne závery odvolacieho súdu, resp. i súdu prvej inštancie) a takto logicky nemohlo dôjsť ani k splneniu ďalšej povinnosti dovolateľa argumentovať tiež v smere rozhodnosti (významnosti) údajne nesprávne riešenej právnej otázky pre rozhodnutie odvolacieho súdu (ktorá povinnosť argumentácie so sebou nesie schopnosť presvedčiť, že pri odlišnom riešení nastolenej právnej otázky by musel súd dospieť k celkom inému - rozumej pre dovolateľa prospešnejšiemu - rozhodnutiu). Aj v tomto prípade platí, že samotná polemika dovolateľa s právnymi závermi odvolacieho súdu, prosté spochybňovanie správnosti jeho rozhodnutia alebo len kritika toho, ako odvolací súd rozhodol, nezodpovedajú významovo kritériu uvedenému v § 421 ods. 1 písm. b/ C. s. p. Dovolací súd nemôže svoje rozhodnutie založiť na domnienkach alebo predpokladoch o tom, ktorú právnu otázku mal dovolateľ na mysli. Mohol by tým podsúvať strane sporu majúcej záujem na zvrátení výsledku konania pred nižšími súdmi /za cenu porušenia princípu rovnosti zbraní/ svoje vlastné úvahy o tom, čo je pre rozhodnutie vo veci zásadné, pominúc na tomto mieste ďalšie riziko dezinterpretácie obsahu dovolania (vyloženia si

dovolacím súdom nesprávne, správnosť ktorej právnej úvahy nižších súdov alebo niektorého z nich mal dovolateľ v úmysle namietat').

23. Z dovolania vyplýva, že žalovaný vytýka odvolaciemu súdu viacero nesprávností, sčasti namieta, že rozhodnutie odvolacieho súdu nie je podložené náležitým zistením skutkových okolností významných pre správne právne posúdenie veci, kritizuje správnosť jeho právnych úvah, náhľadov a záverov, ako aj neopodstatnenosť niektorých jeho konštatovaní. Opätovne však ani pri posudzovaní dovolania žalovaného podľa obsahu tohto mimoriadneho opravného prostriedku (§ 124 ods. 1 C. s. p.) z neho nevyplýva, konkrétne ktorou „právnou“ otázkou (odvolacím súdom riešenou, dovolacím súdom ale dosiaľ neriešenou) bola podľa jeho názoru založená prípustnosť ním podaného dovolania v zmysle § 421 ods. 1 písm. b/ C. s. p. V dôsledku nevymedzenia právnej otázky relevantnej v zmysle tohto ustanovenia neboli dané predpoklady pre uskutočnenie meritórneho dovolacieho prieskumu.

24. Dovolateľove konštatovanie, že na základe jeho argumentácie, ako aj ním uvedených odkazov na rozhodovacia prax súdov Slovenskej republiky vyplýva, že napádané rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu, resp. ide o otázku, ktorá v takejto špecifikácii ešte nebola dovolacím súdom vyriešená, bez bližšej konkretizácie akejkoľvek otázky, nemožno považovať za relevantné vymedzenie dovolacích dôvodov v zmysle § 432 C. s. p.

25. Aj v tomto smere dovolací súd zdôrazňuje, že v prípade absencie vymedzenia právnej otázky nemôže najvyšší súd pristúpiť k posudzovaniu všetkých procesnoprávných a hmotnoprávných otázok, ktoré pred ním riešili súd prvej inštancie a odvolací súd.

Ak by postupoval inak (opačne), uskutočnil by procesne neprípustný bezbrehý dovolací prieskum priechiaci sa nielen (všeobecne) novej koncepcii právnej úpravy dovolania a dovolacieho konania zvolenej v C. s. p., ale aj (konkrétne) cieľu sledovanému ustanovením

§ 421 ods. 1 C. s. p. (tu por. Števček M., Ficová S., Baricová J., Mesiarkinová S., Bajánková J., Tomašovič M. a kol., *Civilný sporový poriadok, Komentár*, Praha: C. H. BECK, str. 1382, ako aj rozhodnutia najvyššieho súdu vo veciach, sp. zn. 1Cdo/23/2017, 2Cdo/117/2017, 4Cdo/95/2017, 7Cdo/140/2017 či 8Cdo/78/2017). Z týchto dôvodov najvyšší súd uzatvára, že dovolanie žalovaného v časti opretia takého podania o úpravu z § 421 C. s. p., nevymedzuje právnu otázku relevantnú z hľadiska odseku 1 písm. b/ tohto ustanovenia.

26. Napokon dovolací súd uvádza, že nepreskúmateľnosť rozhodnutia môže byť v určitých špecifických prípadoch vyhodnotená ako vada zmätočnosti (R 2/2016),

a to aj za právnej úpravy Civilného sporového poriadku (napr. sp. zn. 4Obdo/66/2017),

ktorej následkom musí byť znemožnenie konkrétnych procesných práv strany sporu vyúsťujúci do porušenia práva na spravodlivý proces. Nepreskúmateľné a zmätočné rozhodnutie

však nemožno stotožniť s nesprávnym právnym posúdením veci súdom. Pri viazanosti dovolacími dôvodmi (§ 440 C. s. p.) tak, ako ich (ne)vymedzil žalovaný v podanom dovolaní, bol dovolací súd oprávnený predmetnú námietku skúmať iba v tom smere, či zodpovedá ustanoveniu § 432 ods. 2 C. s. p., pričom uzavrel, že takémuto vymedzeniu nezodpovedá.

27. Vzhľadom na skutočnosť, že žalovaný nevymedzil uplatnený dovolací dôvod spôsobom uvedeným v § 432 ods. 2 C. s. p., dovolací súd odmietol jeho dovolanie podľa § 447 písm. f/ C. s. p.

28. Rozhodnutie o nároku na náhradu trov dovolacieho konania najvyšší súd neodôvodňuje (§ 451 ods. 3 druhá veta C. s. p.).

29. Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.